

„V Pardubickém kraji se nám žilo báječně,“ svěřila se moderátorka Jolana Voldánová

25.11.2025 - | Krajský úřad Pardubického kraje

Známa moderátorka JOLANA VOLDÁNOVÁ se v pondělí 1. prosince 2025 vrátí do svého rodného Pardubického kraje. Jako už tradičně zde bude uvádět slavnostní galavečer, jehož cílem je ocenit dobrovolníky, neziskové organizace a společensky odpovědné firmy Pardubického kraje. Tuto akci pořádá Pardubický kraj a Koalice nevládek Pardubicka (KONEP).

Jedna z nejvýraznějších a nejrespektovanějších osobností českých médií se narodila v Pardubicích, kde také vystudovala gymnázium. Poté se chtěla věnovat herectví, ale neuspěla u zkoušek na DAMU. Od prosince roku 1989 pracovala v Československém rozhlase, od února roku 1993 pak v České televizi. Zde dlouhá léta moderovala hlavní zpravodajskou relaci. V současné době je ředitelkou Nadace Charty 77 | Konto Bariéry.

Jak vzpomínáte na život ve vašem rodném Pardubickém kraji?

Moje vzpomínky jsou vesměs moc hezké. Když máte milující a milovanou rodinu, musí být každé dětství nádherným a bezstarostným časem. A v Pardubicích se nám žilo báječně. I přesto, že jsem vyrůstala ještě za dob reálného socialismu.

Moje první vzpomínky se vážou k Polabinám a k procházkám s maminkou a bráškou v kočárku. A také k jednomu velkému „průšvih“, kdy jsem coby zhruba pětiletá vyklopila sotva šestitýdenního bratra z kočárku, když maminka v Polabinách na „dvojce“ nakupovala v „sámošce“.

Já tehdy všude a na všem visela za ruce nebo za nohy hlavou dolů – na prolézačkách, na zábradlí na kobercovém kladce, prostě kdekoli, kde to šlo. Nevím, co to bylo za „úchylku“, ale přesně s tímto nápadem jsem se zavěsila za rukojeť zaparkovaného kočárku, který jsem jako správná starší sestra měla hlídat.

Dodneška si pamatuju ten děs, nejprve můj a pak maminky, když vyletěly z kočáru peřinky a za nimi obloukem bratr. No přežil a bez úhony. A já si pak dávala velký pozor, abych se podobným nápadům vyhnula.

Ale jinak jsme měli Pardubice prochozené křížem krážem, ať už s mamkou, která nepřipustila víkend bez procházky nebo pak už jako starší a samostatná při cestách do gymnázia na Dašické nebo do mého milovaného „dramafáku“ na Cihelně.

A protože táta pocházel od Hlinska v Čechách, trávili jsme jako malí spoustu času i u prarodičů na vesnici. Byla to doba her a malin a borůvek, koupání a sáňkování... Prostě pohádkové období, na které mám jen ty nejhezčí vzpomínky.

Vracíte se do Pardubického kraje?

Vracím se moc ráda a možná dokonce častěji, než když jsem byla mladší. S velkou radostí sleduju proměnu Pardubic v krásné a pro život příjemné město. Na každém kroku vidět, jaký obrovský posun za poslední dekádu udělalo, ať už se bavíme o jeho zvelebování nebo službách či o péči o památky a zeleň.

Pořád mám v Pardubicích rodinu. A také spoustu přátel a známých z dětství a z dospívání. Na setkání s nimi se vždycky těším. Naučila jsem objevovat krásu Pardubického kraje a jeho metropole i svoje děti. Baví nás výlety, takže vlastně dobře známe například Litomyšl, Vysoké Mýto, Holice nebo směrem na Vysočinu Chrudim a Hlinsko v Čechách. Máme tam už svoje oblíbená místa, včetně restaurací a kaváren.

Do Pardubického kraje se pravidelně vracíte i pracovně. A to jako moderátorka slavnostního galavečera, jehož cílem je ocenit dobrovolníky, neziskové organizace a společensky odpovědné firmy Pardubického kraje. Co vám toto setkání s lidmi, kteří mají srdce na dlani, dává?

Galavečer pro dobrovolníky, neziskovky a společensky odpovědné firmy, který pořádá Pardubický kraj a Koalice nevládek Pardubicka, je pro mě už velká srdcovka. Potkávám za ta léta řadu známých tváří, které se tohoto setkání účastní opakovaně a které pro svoje okolí dělají velmi důležitou práci. Nikdy mě nepřestane v tom nejlepším slova smyslu udivovat, že je mezi námi pořád spousta lidí, pro které je pomoc někomu druhému zcela samozřejmou a přirozenou součástí života.

V posledních letech se mi navíc podařilo propojit dva světy, které vůbec nejsou vzdálené. Coby reprezentant Nadace Charty 77 | Konto Bariéry mám během večera oceňování velkou radost, že v sále nebo na pódiu potkávám i zástupce organizací, kterým pomáhá právě Konto Bariéry.

Jaká jsou vaše oblíbená místa v Pardubickém kraji?

Je jich hodně. Každé pro mě znamená nějakou milou vzpomínku z dětství či mládí anebo z pozdější doby, kdy jsem už jako moderátorka provázela slovem nejrůznější akce, konference, setkání, večery k oslavě někoho či něčeho.

Je zajímavé, že jak si po těch letech ve veřejném prostoru a na očích všem nedokážu rychle spojovat tváře se jmény, protože jich prostě byly už tisíce, tak si naopak velmi dobře vybavuju všechna místa, kde jsem moderovala. A dokonce i atmosféru, která tam byla.

Co je podle vás silnou stránkou Pardubického kraje?

Myslím, že velkou předností Pardubického kraje je jeho pestrost v aktivitách či kulturních a společenských nebo osvětových akcích, které může nabídnout a které se v jeho jednotlivých koutech pravidelně konají.

Velká část Pardubického kraje je rovinatá. Tedy úplně ideální pro rodinné výlety, ať už turistické nebo na kole. Každé město či obec, které znám osobně, má navíc nějaký svůj věhlasný kulturní svátek, který přiláká nejen místní, ale i řadu přespolních.

Příjemné klima Pardubického kraje, aktivní lidé, kteří v něm žijí a řada komunit, které nabízejí sdílení svých zážitků a radostí, to je kombinace, která je, a věřím, že nejen pro mě, neodolatelná.

Jsem vždycky mile překvapená, když například ve svém rodném městě zjistím, že se na nejrůznějších akcích schází tolik lidí. To totiž není všude úplně obvyklé.

Hrál ve vašem směřování nějakou roli Pardubický kraj nebo jeho osobnosti?

Myslím, že místo, kde se člověk narodí, ho nějakým způsobem „poznámená“ i v životě budoucím. Já v Pardubicích vyrostla, zažívala první přátelství a lásky.

Díky svému nadšení pro rodný jazyk a lásce k literatuře a divadlu jsem se naučila dobře mluvit, nestydět se před publikem a později před kamerou a mít oči, uši i duši otevřenou. A také jsem měla

vždycky díky nějaké rodové zvědavosti chuť učit se nové věci a přijímat výzvy.

Takže zásluhou mého rodného města a „dramaťáku“, který jsem milovala, jsem se poměrně záhy vydala i na svoji profesní cestu. Divadlo to nakonec nebylo, ale chytila mě za srdce novinářina, rozhlas a později i televize.

Co vás v současné době nejvíc zaměstnává?

Před dvěma lety jsem přijala ještě jednu výzvu, převzít vedení Nadace Charty 77 a Konta Bariéry, které je jejím hlavním projektem a už přes třicet let pomáhá lidem s nějakým znevýhodněním či hendikepem. Znovu je můj svět zase o něco barevnější, protože jsem se musela naučit všechno o charitě, o nadační práci, o projektech, kterých máme pod nadačními křídly opravdu hodně.

Jsme jedna z nejstarších a troufnu si tvrdit, že i nejrespektovanějších nadací v zemi, a to je samozřejmě velký závazek.

A také si pořád pro svoji radost, a abych nevyšla ze cviku, moderuji, vžívám se do role relativně čerstvé babičky, která je ohromená, že ty moje malé děti už jsou najednou dospělé a už bez mojí větší pomoci hledají úspěšně své místo na slunci. To je život, a tak to má být.

Když se ohlédnu zpátky, jsem vlastně spokojená. Ale já se nerada ohlížím, mám radši přítomnost. A těším se na každý další den, co nového mi přinese.

<https://www.pardubickykraj.cz/aktuality/130974/v-pardubickem-kraji-se-nam-zilo-bajecne-sverila-se-moderatorka-jolana-voldanova>